

POSTANOWIENIE

14 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 14 stycznia 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa N. S.

przeciwko Syndykowi masy upadłości G. spółce akcyjnej w upadłości w W.

o ustalenie,

na skutek skargi kasacyjnej Syndyka masy upadłości G. spółki akcyjnej w upadłości w W.

od wyroku częściowego Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 1 października 2024 r., V ACa 1684/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Pozwem skierowanym przeciwko G. S.A. w W. (następca prawny G. S.A. w K. – [...] Oddział w Ł.), powódka – N. S. wniosła ostatecznie o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 148.937,90 zł, w tym kwoty 147.933,55 zł tytułem rat kapitałowo-odsetkowych uiszczonych w okresie od 30 listopada 2009 r. do 11 września 2019 r., kwoty 173,27 zł tytułem składek na ubezpieczenie nieruchomości

uiszczonych w okresie od 26 czerwca 2010 r. do 11 września 2019 r. i kwoty 831,08 zł tytułem innych opłat uiszczonych w okresie od 1 marca 2013 r. do 11 września 2019 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty tytułem nienależnego świadczenia w związku z wykonaniem nieważnej umowy kredytu hipotecznego nr [...] indeksowanego do CHF z dnia 30 czerwca 2008 r., ustalenie, że umowa kredytu hipotecznego nr [...] indeksowanego do CHF z dnia 30 czerwca 2008 r. jest nieważna (środki pozyskane z kredytu miały być przeznaczone na zakup lokalu mieszkalnego nr [...] położonego w G. przy ul. H. [...]); ewentualnie w przypadku uznania przez Sąd, że nie jest możliwe połączenie roszczenia o zapłatę z roszczeniem o ustalenie o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 148.937,90 zł, w tym kwoty 147.933,55 zł tytułem rat kapitałowo-odsetkowych uiszczonych w okresie od 30 listopada 2009 r. do 11 września 2019 r., kwoty 173,27 zł tytułem składek na ubezpieczenie nieruchomości uiszczonych w okresie od 26 czerwca 2010 r. do 11 września 2019 r. i kwoty 831,08 zł tytułem innych opłat uiszczonych w okresie od 1 marca 2013 r. do 11 września 2019 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty tytułem nienależnego świadczenia w związku z wykonaniem nieważnej umowy kredytu hipotecznego nr [...] indeksowanego do CHF z dnia 30 czerwca 2008 r.; ewentualnie w przypadku uznania, że powódce nie przysługuje roszczenie o zapłatę o ustalenie, że umowa kredytu hipotecznego nr [...] indeksowanego do CHF z dnia 30 czerwca 2008 r. jest nieważna; ewentualnie w przypadku uznania, że umowa jest ważna o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 51.000 zł tytułem części rat kapitałowo - odsetkowych uiszczonych w okresie od 2 listopada 2009 r. do 11 września 2019 r. oraz o ustalenie, że powódkę nie wiążą postanowienia spornej umowy kredytowej zawarte w § 1 ust. 1, § 4 ust. 1, § 9 ust. 2, § 10 ust. 3 i § 19 ust. 2 – 6 tej umowy.

Pozwany – G. Spółka Akcyjna z siedzibą w W., wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu, podnosząc także zarzut przedawnienia roszczeń powódki wymagalnych dalej niż 3 lata przed skutecznym przerwaniem biegu przedawnienia, a w piśmie z 2 czerwca 2022 r. podniósł ewentualny procesowy zarzut zatrzymania świadczenia w postaci dochodzonej przez powódkę wierzytelności.

Powódka wniosła o nieuwzględnienie zarzutu zatrzymania.

W wyniku rozpoznania sprawy Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z 1 lutego 2023 r., w szczególności, oddalił powództwo główne (pkt I); ustalił, że § 10 ust. 3 umowy kredytu hipotecznego nr [...] indeksowanego do CHF z dnia 1 lipca 2008 r. nie wiąże N. S. (pkt II); oddala powództwo ewentualne w pozostałym zakresie (pkt III).

Po wydaniu powyższego wyroku przez Sąd Okręgowy w Warszawie została ogłoszona upadłość G. S.A. w W. Sąd Apelacyjny w Warszawie na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 oraz § 2 k.p.c. oraz art. 52 ustawy Prawo upadłościowe, zawiesił postępowanie w sprawie, a następnie podjął je w części dotyczącej powództwa o ustalenie, z udziałem syndyka masy upadłości G. S.A. w upadłości z siedzibą w W.

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 1 lutego 2023 r. apelacją zaskarżyły obie strony – powódka w części oddalającej jej powództwo główne oraz częściowo ewentualne i rozstrzygającej o kosztach procesu, a pozwany w zakresie uwzględniającym częściowo roszczenie ewentualne. Powyższy wyrok został nadto zaskarżony apelacjami przez obie strony w części dotyczącej odmowy ustalenia nieważności umowy jak i uwzględniającej powództwo w zakresie ustalającym, iż powódkę nie wiąże zapis § 10 ust 3 spornej umowy kredytowej. Powódka podniosła wyszczególnione w treści apelacji zarzuty naruszenie wyszczególnionych przepisów postępowania i przepisów prawa materialnego, wnosząc jednocześnie o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i uwzględnienie powództwa w całości. Pozwany, natomiast, wskazując na dookreślone apelacją zarzuty naruszenia przepisów postępowania i przepisów prawa materialnego domagał się zmiany zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i oddalenia powództwa w zaskarżonej części, ewentualnie uchylenia wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W związku z ogłoszeniem upadłości G. S.A. do procesu po stronie pozwanej w miejsce tejże Spółki wstąpił syndyk masy upadłości G. S.A., który wnosił o zawieszenie postępowania sądowego do czasu zakończenia postępowania upadłościowego. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie wniosek ten w zakresie dotyczącym powództwa o ustalenie był niezasadny. Jak wskazał Sąd II instancji roszczenie o ustalenie nieważności umowy czy ustalenie niewiążącego

charakteru jej postanowień nie stanowi roszczenia podlegającego zgłoszeniu do masy upadłości, a zatem nie istniała, tak jak wymaga tego art. 145 ust 1 prawa upadłościowego, potrzeba oczekiwania na wyczerpanie trybu określonego ustawą tj. trybu dochodzenia przez wierzyciela wierzytelności w postępowaniu upadłościowym. W tym przypadku zawieszenie i podjęcie zawieszonego postępowania jest tylko trybem wejścia nowej strony w znaczeniu formalnym (syndyka) do procesu. W efekcie Sąd Apelacyjny w Warszawie na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 oraz § 2 k.p.c. oraz art. 52 ustawy Prawo upadłościowe, po uprzednim zawieszeniu postępowanie w sprawie, następnie podjął je w części dotyczącej powództwa o ustalenie, z udziałem syndyka masy upadłości G. S.A. w upadłości z siedzibą w W.

Ostatecznie Sąd odwoławczy nie znalazł przeszkód do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku częściowego rozstrzygającego jedynie o roszczeniach majątkowych niepieniężnych powódki. W swoich rozważaniach, w pierwszej kolejności Sąd II instancji stwierdził, że apelacja powódki w zakresie w jakim powódka domagała się w niej zmiany zaskarżonego wyroku, poprzez ustalenie nieważności umowy kredytu, zasługiwała na uwzględnienie, aczkolwiek nie sposób było podzielić znacznej części zawartych w niej zarzutów. Niezrozumiałe było, w szczególności, kwestionowanie przez apelującą samego faktu zawarcia spornej umowy poprzez odwołanie się do naruszenia przez Sąd I instancji art. 71 k.c. w zw. z art. 111 pkt 1 ppkt 4 prawa bankowego, skoro powódka domagała się ustalenia nieważności tej umowy. Umowa niezawarta nie może być, bowiem, oceniana pod kątem ważności czy nieważności, skoro w ogóle nie istnieje, w efekcie zarzut ten był merytorycznie wadliwy. W dalszej kolejności Sąd II instancji stwierdził, że powódka błędnie upatrywała nieważności umowy kredytu, którą zawarła z G. S.A. w sprzeczności jej postanowień z przepisami prawa czy zasadami współżycia społecznego, aczkolwiek nie z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Uznał również, że zawarte w spornej umowie kredytu indeksowanego do waluty obcej postanowienia określające mechanizm indeksacji spełniają wszystkie przesłanki abuzywności, a ich wyeliminowanie z umowy prowadzi do jej całkowitego upadku. Czyniło to tym samym automatycznie zasadną apelację strony pozwanej dotyczącą ustalenia przez Sąd I instancji

niewiążącego powódkę charakteru zapisu § 10 ust 3 umowy. Uznanie roszczenia głównego o ustalenie nieważności umowy skutkowało też automatycznie wadliwym uwzględnienie roszczenia ewentualnego, które nie mogło się tym samym ostać. Niezależnie od powyższego sformułowane przez powódkę roszczenie ewentualne o ustalenie, iż nie wiążą ją enumeratywnie wymienione postanowienia umowy bez określenia pozostałej treści tej umowy, pozostawało, w ocenie Sądu Apelacyjnego, w sprzeczności z art. 189 k.p.c. Odnośnie, zaś, do apelacji pozwanego, wbrew jego twierdzeniom, nie sposób było uznać, że już sam fakt odesłania w spornej umowie do tabeli kursów banku, która jak twierdził, z definicji musi zawierać kursy na poziomie rynkowym, wykluczała dowolność po jego stronie w określaniu wysokości tych kursów. Nadto za nieskuteczny uznać należało również zarzut apelacji pozwanego dotyczący naruszenia art. 65 § 1 i 2 k.c. oraz 56 k.c. poprzez zaniechanie dokonania wykładni postanowień umowy, która powinna była doprowadzić Sąd I instancji do wniosku, że zgodnym zamiarem stron i celem umowy było aby kursy wymiany waluty waloryzacyjnej zgodnie z zasadami współżycia społecznego i ustalonymi zwyczajami, miały charakter rynkowy – Sąd II instancji podkreślił, że określony rynkowy charakter kursu CHF nie eliminuje dowolności banku w określaniu jego wysokości. Za zupełnie dowolne Sąd odwoławczy uznał wywody apelacji, iż powódka mogła od początku zawarcia umowy dokonywać spłaty rat kredytu bezpośrednio w CHF, przez co nie musiałaby korzystać z odesłania do kursu z tabeli banku. Jak stwierdził Sąd II instancji sporna umowa takiego prawa powódce nie dawała, a paragraf 10 ust 3 tej umowy w tym zakresie jest jednoznaczny. Kolejna podnoszona przez pozwanego kwestia możliwości zmiany przez powódkę umowy poprzez jej aneksowanie i dokonanie przewalutowania kredytu okazała się irrelevantna przy ocenie abuzywnego charakteru klauzul spreadowych. Niezasadnie apelujący powoływał się również na przepisy ustawy antyspreadowej, która jego zdaniem wyeliminowała abuzywny charakter klauzul spreadowych zawartych w spornej umowie kredytu z 2008 r. Oceny abuzywności postanowień umownych dokonuje się bowiem na moment jej zawarcia. Wszelkie zmiany dokonane w czasie jej trwania na tę ocenę nie miały zatem wpływu. Następnie Sąd Apelacyjny przyjął, że wyeliminowanie uznanych za abuzywne postanowień spornej umowy kredytowej prowadzi do jej całkowitego

upadku - abuzywne okazały się bowiem całe postanowienia dotyczące mechanizmu indeksacji, zarówno klauzule spreadowe jak i dodatkowo klauzule ryzyka walutowego, bez których to zapisów, jako odnoszących się do głównych świadczeń stron, umowa nie mogła być dalej wykonywana, ponieważ nie sposób jest w oparciu o pozostałą jej treść ustalić praw i obowiązków jej stron, w szczególności określić wysokości świadczenia kredytobiorcy. Konkludując, Sąd Apelacyjny przyjął, że wypełnienie luk powstałych w przedmiotowej umowie po wyeliminowaniu z niej niedozwolonych klauzul jest dopuszczalne tylko gdy prowadzi to do upadku całej umowy i tym samym może wywołać dla konsumenta szczególnie dotkliwe skutki. Taka zaś sytuacja nie występowała w niniejszej sprawie, co wynikało z oświadczenia powódki złożonego na rozprawie w dniu 13 stycznia 2023 r. potwierdzonego jeszcze raz w postępowaniu apelacyjnym. Nie było tym samym podstaw do odmowy uwzględnienia roszczenia powódki o stwierdzenie nieważności umowy kredytu. Sąd II instancji zauważył także, iż powódka posiadała interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. w żądaniu ustalenia przez sąd nieważności spornej umowy kredytu. Należało, bowiem, mieć na uwadze, że umowa ta nie została dotychczas wykonana, a pozwany może nadal domagać się od powódki spełnienia wynikających z umowy świadczeń, a w razie odmowy skorzystać z ustanowionych na swoją rzecz zabezpieczeń.

Ostatecznie Sąd Apelacyjny w Warszawie dnia 1 października 2024 r. wydał wyrok częściowy, którym zmienił w części zaskarżony apelacją wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie w jego punkcie pierwszym oraz w całości w punkcie drugim i trzecim w ten sposób, iż ustalił, iż sporządzona 30 czerwca 2008 r. i zawarta 1 lipca 2008 r. przez N. S. (obecnie N. S.) oraz G. S.A. w K. – [...] Oddział w Ł. - umowa kredytu hipotecznego nr [...] indeksowanego do franka szwajcarskiego jest nieważna.

Pozwany - Syndyk masy upadłości G. S.A. w upadłości w W. - skargą kasacyjną zaskarżył wyrok częściowy Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 1 października 2024 r., w całości. Skargę tę oparł na zarzutach naruszenia przepisów prawa materialnego, tj.: art. 56 k.c., poprzez jego niezastosowanie oraz art. 385¹ § 1 k.c., poprzez jego błędne zastosowanie.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na to,

że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), sprowadzające się do pytania: „Czy kryterium, na podstawie którego strona jest uprawniona do określenia wysokości świadczenia, a w niniejszej sprawie - na podstawie którego bank jest uprawniony do określenia kursu waluty obcej - może wynikać nie z treści samych oświadczeń woli stron, a z innych czynników, które na podstawie art. 56 k.c. współkształtują treść stosunku prawnego, to jest zasad współżycia społecznego lub ustalonych zwyczajów?”. Tytułem wykazania powyższego zagadnienia prawnego skarżący sformułował rozbudowany wywód prawny, którym, w pierwszej kolejności, odniósł się do okoliczności, iż jego podstawę stanowiła kwestia zasygnalizowana w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2022 r., III CZP 40/22, gdyż jej treść wskazuje na możliwość poszukiwania kryteriów ustalania kursu waluty obcej poza treścią umowy. Skarżący zauważył, że w uchwale tej zawarto zastrzeżenie, iż zawarty w niej wniosek jest aktualny, jeśli z treści stosunku prawnego nie wynikają obiektywne i weryfikowalne kryteria oznaczenia tego kursu. Postanowienie umowne nie będzie zatem abuzywne ani sprzeczne z naturą stosunku prawnego, jeśli z treści stosunku prawnego (a zatem pojęcia szerszego niż jedynie treść umowy) takie kryteria będą wynikały. Pozwany podkreślił, że taka sytuacja ma miejsce w realiach przedmiotowej sprawy. Następnie skarżący stwierdził, że odpowiedź na wyżej wskazane pytanie (zagadnienie prawne) jest istotna w realiach przedmiotowej sprawy, gdzie także Sąd Apelacyjny w Warszawie uznał, że Bank miał dowolność w ustalaniu kursów waluty stosowanych do umowy. Zdaniem pozwanego analiza stosunku prawnego zawartego przez strony w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, że kryteria, na podstawie których pozwany był uprawniony do określenia wysokości świadczenia (kursu waluty obcej), wynikały właśnie z czynników, które na podstawie art. 56 k.c. współkształtowały treść stosunku prawnego, tj. zasad współżycia społecznego i ustalonych zwyczajów. Dalej skarżący zaprezentował przegląd aktualnego orzecznictwa Sądu Najwyższego zauważając, że sformułowana przezeń kwestia została podjęta w orzeczeniach tego Sądu jedynie na gruncie spraw dotyczących osób, które nie posiadały statusu konsumenta, a wyrażane tam stanowisko pozostaje zgodne z poglądami pozwanego. Następnie odnośnie do kwestii źródeł kształtujących ustalanie kursów walut skarżący w

zakresie umowy kredytu indeksowanego/denominowanego do waluty obcej stwierdził, że w niniejszej sprawie ma miejsce utrwalona praktyka, która przekształciła się w zwyczaj, co do tego, w jaki sposób banki ustalają kursy walut i w efekcie kształtuje się w tym aspekcie kwestia, zgodnie z art. 56 k.c., odnośnie do sposobu w jakim banki pozostają ograniczone co do tego w jaki sposób mogą kształtować kursy walut. Skarżący podkreślił, że zasadą jest, iż bank nie może kształtować bankowej tabeli kursów walut dla kredytów waloryzowanych do waluty obcej na podstawie dowolnych wskaźników finansowych, a jedynie na podstawie kursu dostępnego w serwisie Reuters. Bank nie tworzy kursu wymiany, a jedynie posługuje się kursem rynkowym oraz ustala kurs oferowany przez siebie przez dodanie spreadu. Wysokość świadczenia kredytobiorcy, gdy spłaca ratę po kursie stosowanym przez bank, wynika zawsze z kursu wymiany walut na rynku międzybankowym, co jest niezależne od banku. Rekapituluje skarżący stwierdził, że sposób ustalania kursów walut przez pozwany Bank ma charakter obiektywny i wykluczający dowolność. Zdaniem pozwanego należy uznać, że kryterium, na podstawie którego strona jest uprawniona do określenia wysokości świadczenia, a w niniejszej sprawie - na podstawie którego Bank jest uprawniony do określenia kursu waluty obcej - może wynikać nie z treści samych oświadczeń woli stron, a z innych czynników, które na podstawie art. 56 k.c. współkształtują treść stosunku prawnego, tj. z zasad współżycia społecznego lub ustalonych zwyczajów. W niniejszej sprawie kryterium to wynika z ustalonego zwyczaju co do sposobu ustalania przez banki kursu waluty obcej na potrzeby umowy kredytu powiązanego z walutą obcą. W ocenie skarżącego odpowiedź powyższe pytanie („istotne zagadnienie prawne”) jest istotna dla wszystkich spraw dotyczących kredytów frankowych, a nadal nie została udzielona przez Sąd Najwyższy; była ona rozważana jedynie pod kątem umów kredytu zawieranych przez przedsiębiorców. W podsumowaniu swoich rozważań skarżący stwierdził, że należy uznać, iż kryterium, na podstawie którego strona jest uprawniona do określenia wysokości świadczenia, a w niniejszej sprawie - na podstawie którego bank jest uprawniony do określenia kursu waluty obcej - może wynikać nie z treści samych oświadczeń woli stron, a z innych czynników, które na podstawie art. 56 k.c. współkształtują treść stosunku prawnego, tj. z zasad współżycia społecznego lub ustalonych. W

niniejszej sprawie kryterium to wynika z ustalonego zwyczaju co do sposobu ustalania przez banki kursu waluty obcej na potrzeby umowy kredytu powiązanego z walutą obcą. Wszystkie te okoliczności i rozważania, w ocenie skarżącego, miały przemawiać za przyjęciem jego skargi kasacyjnej do rozpoznania wobec zmaterializowania się przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

We wnioskach skarżący domagał się, w szczególności, uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania, ewentualnie, uchylenia zaskarżonego wyroku w całości oraz wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 1 lutego 2023 r. w zakresie jego pkt. I oraz II i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę pozwanego powódka wniosła o odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania, ewentualnie, w razie przyjęcia skargi do rozpoznania o oddalenie skargi kasacyjnej pozwanego jako bezpodstawnej; zasądzenie kosztów procesu za postępowanie przed Sądem Najwyższym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przewidzianych; alternatywnie wносиła ewentualnie o odrzucenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta

do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, Nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudence (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Skarżący powołał się w skardze kasacyjnej na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., lecz w tej sprawie przesłanka ta nie zachodzi.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) polega na sformułowaniu tego zagadnienia, wskazaniu przepisu, na tle którego ono powstało i przedstawieniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z 11 stycznia 2002, III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ. i z 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

W odniesieniu do podniesionej we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania kwestii prawnej należy stwierdzić, że została ona już wyjaśniona szczegółowo w orzecznictwie sądowym (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego w sprawach I CSK 2225/23, I CSK 2268/23, I CSK 2291/23 i I CSK 2334/23 oraz wyroki w sprawach II CSKP 957/23, II CSKP 1002/23, II CSKP

1956/22, II CSKP 2164/22 i II CSKP 2295/22, II CSKP 690/23, II CSKP 1996/22, II CSKP 2231/22 i II CSKP 278/23, II CSKP 380/23, II CSKP 617/23).

Z tego względu Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. (mając na uwadze okoliczność, że postępowanie kasacyjne w odniesieniu do żądania o ustalenie - jako żądania majątkowego niepieniężnego odrębnego w stosunku do roszczenia o zapłatę - zostało zakończone), w zakresie zaś odsetek, opierając się na art. 98 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 i art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 614) oraz przy uwzględnieniu § 2a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 sierpnia 2014 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności (jedn. tekst: Dz. U. z 2021 r., poz. 2324). Zasądzone koszty obejmują wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według stawki minimalnej (§ 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 1935 ze zm.).

Władysław Pawlak

[PG]

[a.ł]